

שיחת השבוע

ספרים חדשים

שער הביטחון

מאת רבנו בחיי אבן פקודה
בהוצאת קה"ת

מהדורה חדשה של שער הביטחון
מ'חובות הלבבות', עם פירושי יסוד
וביאורי החסידות. 202 עמ'. טל'
03-9606018.

שמירת הפרשה

מאת הרב שמעון גדיס
בהוצאת המחבר

הלכות יומיות על-פי סדר פרשיות
השבוע. לימוד שבועי בספר מספק
מסגרת מקורית ללימוד הלכה. 412 עמ'.
טל' 03-9606018.

אלה מועדי ה'

בעריכת הרב אברהם ישעיהו רסקין
בהוצאת מרכז לתורת החסידות, לונדון
ביאור המשמעות הפנימית של מועדי
השנה ועניינם בעבודת ה' בדרך החסידות.
800 עמ'. הפצה בארץ: טל' 03-9606018.

דע לך בני

מאת הרב מוטי זולברג
בהוצאת המחבר

פרקי חינוך והדרכה בענייני קדושה
וגיל ההתבגרות. המחבר, יועץ חינוכי,
חולק עם הקוראים מניסיונו המקצועי.
700 עמ'. טל' 054-5773002.

אמירת
תהילים יומית
לברכה
והצלחה

מזמור
יומי

זמני השבוע

י"ג	י"ד	י"ה	י"ו	י"ז	י"ח	י"ט	כ'
19:03	19:19	19:11	19:18	19:14	19:14	19:14	19:14
20:20	20:23	20:24	20:20	20:14	20:14	20:14	20:14
21:08	21:08	21:08	21:08	21:08	21:08	21:08	21:08

פרקי אבות פרק ב

שבת, ישראל,
קדם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

ומשמעותו, כי אתה יודע שהאנשים המדברים
בלהט גדול כל-כך אינם מאמינים למילה אחת של
עצמם.

וזה עצוב מאוד, כי אחד המאפיינים המובהקים
של התרבות היהודית לאורך הדורות הוא הוויכוח
הענייני. 'מחלוקת לשם שמיים' נחשבה בעם
ישראל כלי חיוני לבירור סוגיות. גדולי חכמי
ישראל התווכחו זה עם זה בחריפות, אך מתוך
כבוד הדדי עמוק, בשאיפה להגיע לחקר האמת.
ואילו במרחב הציבורי של ימינו נדמה כי הוויכוח
הענייני נעלם כמעט לחלוטין.

הכול אג'נדה. כשהלילה נהפך ליום והיום ללילה

מחיר הציניות

למצב זה יש מחיר כבד. כאשר הציבור מביט
בנבחריו ובמובילי דעת הקהל ורואה כיצד
העמדות משתנות לפי הצורך הפוליטי הרגעי,
האמון במערכות הציבוריות קורס. הציניות
הופכת לנקודת המבט המרכזית, ותחושת הניכור
גוברת. אם הכול אג'נדה ופוזיציה, אין עוד טעם
להקשיב, לנסות להבין או לנהל שיח.

התיקון למצב זה מתחיל בכל אחד מאיתנו.
עלינו לסרב להיגרר לשיח השבטי המפלג,
ולדרוש - מעצמנו ומנבחרינו - חזרה למהות.
עלינו ללמוד לנהל שיח ענייני וכן, להקשיב איש
לרעהו, ולחפש פתרונות במקום להטיח האשמות.

רק אם נשכיל להחזיר את היושרה אל מרכז
הבמה, ונאלץ את נציגי הציבור להבין שעקרונות
אינם כלי עבודה מתכלים אלא עוגנים רוחניים
ומוסריים, נוכל לשקם את השיח הציבורי ואת
האמון בדבריהם של נבחריו הציבורי. זה יהיה צעד
ראשון שיוביל לקירוב לבבות ולריפוי השסע
שנפער בעם, לא מעט על-ידי פוליטיקה צינית
ומפלגת.

להחזיר למילים את ערכן

אחד המאפיינים המובהקים
של התרבות היהודית לאורך
הדורות הוא הוויכוח הענייני.
'מחלוקת לשם שמיים' נחשבה
בעם ישראל כלי חיוני לבירור
האמת

מספרים על פולמוסן ידוע, שכאשר
היו מתקשרים אליו מערוץ
תקשורת כלשהו ומבקשים את
השתתפותו בדיון, היה שואל: "איזו עמדה
אתם רוצים שאציג?". לאחר שהזמינו
אצלו את הדעה הרצויה, היה מתייצב
לדיון וטוען בלהט את הטענות לעמדה
שהתבקש לייצג.

תרגילים כאלה נעשים גם בלימודי
רטוריקה: מבקשים מהתלמידים להציג
עמדות לצורך הדיון, בלי קשר למידת
הזדהותם האישית עם אותן עמדות.
אבל מה שיכול להיות משעשע בתרגיל
בבית ספר הופך להתנהגות צינית ובזויה
כשמאמצים אותה נציגי ציבור.

הכול אג'נדה

למרבה הצער, זו המציאות שהתפתחה אצלנו
בשנים האחרונות. אינך יכול להאמין לשום
מילה שיוצאת מפייהם של נבחרים ציבור, כי הם
מחליפים את דעותיהם כמו גרביים, על-פי הרוח
הפוליטית המנשבת. הם יכולים לטעון היום בלהט
שעכשיו יום, ומחר באותה שעה יטענו שזה לילה,
וכשתשאל איך זה מתיישב עם מה שאמרו אתמול,
יגמגמו משהו ש'זה לא אותו דבר'.

במקום דיון אמיתי המבוסס על אמונות, ערכים,
עובדות והיגיון, אנו עדים לזירה שכולה אג'נדה
ואינטרסים משתנים. הדעה עצמה איבדה את
משקלה; מה שקובע הוא אך ורק מי אמר אותה
ואת מי היא משרתת ברגע נתון.

היפוך העמדות לפי הצורך המיידי אינו מבטא
תהליך של התפכחות ושינוי תפיסות מתוך למידה
או התבוננות במציאות המשתנה, אלא זו התנהגות
של זיקית פוליטית. היושרה העניינית הוקרבה על
מזבח הנאמנות השבטי. כאשר הדיון הציבורי
מתרוקן מתוכן ענייני הוא מאבד את ערכו

שולחן שבת

מעובד על פי שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

עריכיה: לוי שייקביץ

הארון איתך במסע החיים

פרשתנו מספרת על מסע בני ישראל במדבר: "וְאָרֹן בְּרִית ה' נִסָּע לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה" (במדבר יג). ההימצאות של הארון במסעות בני ישראל הפגישה שני הפכים: הארון הקדוש, ובו שברי הלוחות וספר התורה, וה"מדבר הגדול והנורא, נחש שרף ועקרב, וְאֶמָּאֻן אֲשֶׁר אֵין מָיִם" (דברים טו).

נשאלת השאלה, מה לארון הקדוש ולמדבר הנורא? מדוע לטלטל את הארון במשך כל המסעות במדבר?

מן המעיין

שלך גדולה משלהם

"דבר אל אהרון ואמרת אליו בהעלותך את הנרות" (במדבר ח, ב). למה נסמכה פרשת מנורה לחנוכה הנשיאים? לפי שכשראה אהרון חנוכה הנשיאים חלשה אז דעתו, כשלא היה עימהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקב"ה: חיך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות.

(רש"י)

בפעם הראשונה

הלוא הטבת הנרות קודמת להדלקה, והיה צריך לומר "שאתה מטיב ומדליק"? אלא שהדבר היה בשעת חנוכה המנורה כשהדליקו את המנורה בפעם הראשונה, ואז ההדלקה קדמה להטבה.

(הרב שלמה קאליש)

ההכנה גדולה מהמצווה

הרמב"ם כותב שהדלקת הנרות מותרת בזר, ואילו הטבת הנרות אסורה בו. מכאן ראייה שההכנה למצווה גדולה מהמצווה בעצמה.

(רבי מנחם מענדל מפליץ)

הדלקת נשמות

"עד שתהא שלהבת עולה מאליה" (רש"י). יש לעשות את ההדלקה באופן שהנר ידלק בכוחות עצמו, בלי להזדקק עוד להשפעתו של ה'מדליק'. כשמדליקים נר גשמי – הנר מתעלה, שהרי הוא ממלא עכשיו את תכלית ומטרת יצירתו. כן ויותר

פרשה מרכזית

התשובה טמונה בפסוק "וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, קוּמָה ה' וַיִּפְצוּ אֲבִיבָה, וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאִיָּה מִפְּנֵיָה". הגמרא (שבת קטו, ב), שדנה בקדושת ספר תורה, קובעת שספר תורה שבלה או נמחק נשאר בקדושתו אם נותרו בו שמונים וחמש אותיות שלמות – כמספר האותיות שבפסוקי "ויהי בנסוע הארון". מכאן, שפרשה זו היא עניין יסודי בתורה כולה.

התורה, מצד עצמה, היא חוכמת ה', 'שעשועיו של הקב"ה', ולכן היא מרוממת לגמרי מהעולם. ובכל זאת ירדה ממדרגה למדרגה, עד שהתלבשה באותיות גשמיות, הנכתבות בדיו על הקלף. בספר התניא (פרק ד) הירידה מתוארת כמסע: "נסעה וירדה בסתר המדרגות". היינו, שגם הירידה והצמצום של התורה הם חלק ממסע חיובי – "ויהי בנסוע הארון".

לא ירידה, מסע!

לכן ארון הברית הוביל את המסע במדבר, להורות לנו שהתורה אינה נמנעת מהמגע עם העולם. להפך, מה שנדמה כירידה הוא בעצם 'מסע', שגורם ל"פוצו אויבך וינסו משנאיך מפניך". כוח זה ניתן לנו ממש רבנו, כמו שנאמר "ויהי בנסוע הארון ויאמר משה", בזכות היותו

העלאת הנרות

מכן הוא ב'הדלקת' נשמה יהודית. ועוד, שגם ה'מדליק' מתעלה בעילוי רב.

(הרבי מליובאוויטש)

שההרגל ייעשה טבע

צריך האדם להרגיל עצמו בעבודת ה' בקביעות ובתמידות עד שתחדור לעצם מהותו; שההרגל ייעשה טבע והשלהבת תעלה מאליה.

(קרבן העני)

הפניית החוכמות לתורה

שבעת קני המנורה רומזים לשבע החוכמות, והנר האמצעי לחוכמת התורה. אולי יש כאן רמז, שהאדם העוסק בחוכמות העולם והטבע צריך להשתדל שאורן יופנה לעבר הנר האמצעי, חוכמת התורה. זה מה שאומר הכתוב: "בהעלותך את הנרות, אל מול פני המנורה" – אם תכוון את כל החוכמות והמדעים לעבר חוכמת התורה, יאירו שבעת הנרות, כל שבע החוכמות יאירו באור הנכון.

(מלאכת מחשבת)

עבודה פנימית

"ויעש כן אהרון" (במדבר ח, ג). "להגיד שבחו של אהרון שלא שינה" (רש"י). בעבודת הקודש של אהרון לא ניכרו שום תנועה ושינוי חיצוניים. העיקר היה בפנימיות הלב. כל הדברים הגדולים עיקרם גנוז וצפון בלב, ואינם נראים כלפי חוץ.

(רבי מנחם מענדל מקוצק)

רועה נאמן, המסור לכל פרט בצאן מרעיתו.

ואם יטען אדם: הלוא כך היה גם אתמול, והנה שוב חזר האויב והשווא! יש להשיב לו: גם בזמן משה רבנו הנסיעה עם הארון פעלה שיפוצו האויבים וינסו המשנאים, אך הם לא הוכחדו לגמרי, שכן זה רצונו של הקב"ה. ואולם בזכות ארון ה' יהודי יכול להתמודד עימם בהצלחה.

הקב"ה איתך

המפגש בין היהודי לעולם נדמה כ'ירידה' גדולה. ואולם מצופה ממנו לשמור על דבקות בקב"ה, כפי שהוא אומר פעמיים ביום בקריאת שמע "ואהבת את ה' אלוך... בכל מאודך", אף על-פי שהוא ככבשה בין שבעים זאבים, מוקף באומות העולם, מדבר בשפתם ומתנהל מולם בענייני משא ומתן וכו'. כיצד אפשר להתנהל כך?

משיבה התורה: "ויהי בנסוע הארון". הירידה היא מסע, ובמסע החיים הזה הקב"ה – ארון הברית עצמו – נמצא עם היהודי, "עימו אנוכי בצרה". הבט אל הפנימיות שבך, ותגלה שיש בך "חלק אֵלֹהִים ממעל ממש", המבטיח דבקות תמידית בקב"ה. ואם כן, בכל מקום שיהודי נמצא, הקב"ה בכבודו ובעצמו נמצא עימו.

(תורת מנחם, כרך עח, עמ' 175)

אמרת השבוע

מחשבה של ענווה

פעם אחת המתין הציבור לכניסתו של רבי מאיר מפרמישלן לעריכת ה'טיש' בשבת, ואילו הוא היה מסוגר בחדרו ולא יצא ממנו. רק כעבור זמן רב נכנס והחל בעריכת השולחן.

לאחר מכן שאלוהו מקורביו מדוע אחר כל-יך. השיב רבי מאיר:

"התבוננתי במצבי ואמרתי בליבי – איך אוכל להיכנס ולנהל 'טיש' כל עוד אני מרגיש מרומם מהיושבים סביבי?! החלטתי שלא אכנס עד שארגיש קטן מכולם.

"עברתי במחשבתי על כל הציבור, אחד-אחד, ומצאתי נקודה שבה אני קטן מכל אחד ואחד ושבה הוא עולה עליי. רק כאשר לאיש אחד לא יכולתי למצוא שום נקודה שבה אני פחות ממנו, ולכן התעכבתי.

"לבסוף עלה בדעתי, שאילו הייתי אני במצבו של אותו יהודי, ודאי לא הייתי נוסע אל מאיר; והנה האיש הזה, אף שהוא בדיוטה התחתונה, בכל זאת נוסע הוא אל מאיר. הרי שהוא גדול ממאיר!".

לב של חב"ד

לינוי אישי והדרכה למבקרים
באהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בני ירוק

ברוכים הבאים

לפרטים והרשמה כנסו לאתר חב"ד ישראל

ש"ק ה' ערין וחמין פוק ב"ד א' פוק ה"ז ב' פוק ח.ה ה' נלאים פוק א"ב ג' פוק י"ח ד' פוק י"ט ה' פוק כ' ה' מתנת עניים פוק א ו' פוק כ"ב	ש"ק ה' ערין וחמין פוק ב"ד א' פוק י"ז ב' פוק י"ח ג' פוק י"ט ד' פוק כ' ה' פוק כ"א ו' פוק כ"ב	לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש	י"ד - כ' סיוון לשיעורים ולפרטים נוספים: chabadisrael.co.il/rambam
---	--	--	---

גולה מלשון גאולה

גלה. הנביא זכריה תיאר את המחזה שראה: "רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּגֹלָה עַל רֹאשָׁהּ" (זכריה ד,ב). במדרש (רבה) ויקרא פרשה לב) מובאות שתי דעות בפירוש המילה 'גולה': "חד אמר גולה, וחד אמר גאולה. מאן דאמר גולה – שגולה לבבל... ומאן דאמר גאולה – פרוקא, שנאמר (ישעיה מז) גואלנו ה' צבאות שמו".

מסביר הרבי מליובאוויטש (תורת מנחם, כרך ו, עמ' 344): "והעניין בזה, דפירוש הא' הוא ש'גולה' לשון גלות, היינו שגם בזמן הגלות, במעמד ומצב של חושך כפול ומכופל כו', נקראות נשמות ישראל בשם מנורת זהב. ומדגיש בכתוב 'מנורת זהב כולה', שכל הנשמות, עד ירכה עד פרח, היינו מהפשוט שבפשוטים עד הגדול שבגדולים, הם מנורת זהב. "וטעם הדבר הוא מפני ש'גולה על

ראשה', שגם בזמן הגלות נמצאת השכינה עימהם, כי גלו לבבל שכינה עימהם, ששכינה עימהם קאי על נקודת היהדות שישנה בכל אחד ואחד מישראל.

"...ופירוש הב' הוא, ש'גולה' לשון גאולה, והפירוש של 'גולה' (גאולה) על ראשה' הוא, שסיבת הגאולה של בני ישראל (אף שישנו זמן הגלות, מכל מקום תהיה הגאולה) הוא מצד גאולת השכינה (ראשה), שעלידי יציאת השכינה מהגלות תהיה גם יציאת בני ישראל מהגלות (השכינה תצא מהגלות, ו'תסחב' עימה את כולם).

"ויש לקשר את שני הפירושים, שהגאולה היא מצד זה גופא שגם בזמן הגלות נקראים בני ישראל מנורת זהב כולה, שזהו מצד נקודת היהדות שבכל אחד ואחד מישראל, שזהו העניין של 'גלו לבבל שכינה עימהם'."

הזולת כמראַה שלך

הבעל-שם-טוב אומר ('מאור עיניים' תחילת פרשת חוקת), שכאשר אדם רואה רע בזולתו, הרי זו הוכחה שיש ברעצמו משהו מאותו רע. שכן הזולת הוא בבחינת מראה, ו"מי שפניו נקיים, אינו רואה במראה שום דופי", וכשהוא רואה לכלוך במראה – הרי זו הוכחה שהלכלוך הזה נמצא ברעצמו. לכן "הצדיק הגמור שאין רע בקרבו, אין רואה שום רע על שום אדם".

שואל הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות כרך י, עמ' 24), מהו ההכרח שראיית הרע

אצל הזולת היא בבחינת השתקפות של הרע שקיים באותו אדם עצמו? התשובה היא, שכל דבר וכל מאורע בעולם הוא בהשגחה פרטית. אם האדם רואה דבר מה, זימנו לו זאת מלמעלה. לא ייתכן לומר שמלמעלה יביאוהו לידי ראיית רע בזולת – לשווא. ברור אפוא שהראו לו את הרע שבזולת, כדי שידעוץ מחומרותיו של הרע, ואז יוכל לתקן זאת בתוך עצמו ובנפשו. אם האדם עצמו היה נקי מאותו רע, לא היו מראים לו זאת אצל הזולת.

מעוררים אותו על הרע שבתוך נפשו עלידי שמראים לו את הרע שבזולת, משום ש"על כל פשעים תכסה אהבה", וכל שכן אהבתו של האדם לעצמו. כמור כן ידוע הכלל: "כל הנגעים אדם רואה, חוץ מנגעי עצמו". לכן הדרך להביאו לידי הכרת חסרונותיו היא עלידי שמזמנים לו לראותם בזולתו, והדבר גורם לו להתבונן בגנות החסרונות הללו ולתקנם בנפשו.

גולן קולקטיב
בריאות ופינוסים

ניתוחים פרטיים בארץ ובחו"ל

יעוץ רפואי פרטי

תרופות מחוץ לסל הקדמת תורים

מקדימים תרופה לכל בעיה!

הצטרפו עכשיו לקולקטיב הבריאות עם הכיסוי הביטוחי הרחב והמשתלם ביותר לכל המשפחה!

077-444-7777

גולן קולקטיב
בריאות ופינוסים

בס"ד

לכפר הנוער חב"ד קריית מלאכי

חסגרת טיפולית / פוסט אישפוזית

דרושים

עובד/ת סוציאלי/ת למשרה חלקית או מלאה

יכול להתאים גם לסטודנטים שנה רביעית

אצלנו תקבלו • מענק כספי שנתי קבוע • גמישות בשעות העבודה • כלכלה • סביבת עבודה נעימה ומשפחתית

זוגות נשואים דתיים

עם שליחות בלב לעבודה חינוכית טיפולית במשפחתון לנערים מתבגרים

דרישות התפקיד • השכלה חינוכית/טיפולית • יכולת הכלה לטיפול בנערים מתבגרים • מגורים במקום

לפרטים:
יוני: 052-4314468
קו"ת: yoninagar175@gmail.com

סובלים מאקדמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי מיביום?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181 | להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! סרום פרוביוטי מבעי לפניס פורמולה מוגנת בפטנט בינלאומי המיקרוביום שלך שוב צעיר (נכשיו במחיר השקה לזמן מוגבל. זמין באתר בלבד)

מה עושה את הסרום שלנו ייחודי? צמצום קמטים • תומך בשיקום המיקרוביום של העור מעניק לחות ממושכת וגמישות סבעית • נספג במהירות, מתאים גם לעור רגיש • 100% מרכיבים טבעיים, ללא מים או חומרים סינתטיים

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

מעשה שהיה מנדי שייקביץ

סייעתא דשמיא של רב

שלוש שנים חלפו מיום שבעלה של עטיה־רחל עזב אותה ונעלם. בני הזוג התגוררו בעיר קאליש שבפולין, ויום אחד עזב הבעל את הבית ומאז לא נודעו עקבותיו.

שלוש שנים חלפו והאישה נשארה עגונה. היא הלכה אל רב העיר ושפכה לפניו את ליבה. הרב ניסה לברר אצלה אם יש לה מושג כלשהו לאן הלך בעלה, והיא ידעה לומר רק דבר אחד, שהיו לו מחשבות לחפש את מזלו ברומניה.

יעץ לה הרב שתנסה לנסוע לרומניה ולחפש אחר עקבותיו של בעלה. הוא גם המליץ שאחרי שתגלה מה עלה בגורלו תלך לקבל היתר נישואין מרבי יוסף לנדא, רבה של יאשי, ששמו הלך לפניו כצדיק וירא שמיים.

במסעה ברחבי רומניה נודע לאישה כי בעלה התגורר זמן מסוים באחת הערים, ונפטר. יהודי שהכירו מסר עדות על כך בבית הדין המקומי. בית הדין אישר את עדותו וקבע שאשתו מותרת להינשא.

עם המסמך בידה יצאה האישה אל רבי יוסף לנדא, כדי שישמוך את ידיו על ההיתר. רבי יוסף עיין במסמך היטב ואמר לעגונה שהוא נזקק לכמה ימים כדי להתבונן בדבר. כאשר שבה נענה הרב שעדיין לא הספיק לעיין בסוגיה, ושהוא מבקש עוד כמה ימים.

פעם אחר פעם באה אליו האישה והתחננה לקבל את ההיתר, אך רבי יוסף דחה אותה שוב ושוב. היו שהציעו לאישה לפנות אל רבי אהרן משה טויבש, מרבני יאשי, שגם היה קשור בקשרי חיתון עם רבי יוסף לנדא. הללו קיוו כי אחרי שהרב טויבש יחתום על ההיתר, יצרך גם הרב לנדא את חתימתו.

רבי אהרן־משה עיין בדברים ופסק כי על־פי ההלכה עד אחד נאמן להתרת עגונה, וחתם על ההיתר. האישה הציגה את חתימתו לפני רבי

יוסף לנדא. הוא שתק, הרהר קצרות, ואז נטל את קולמוסו וכתב על כתב ההיתר: "אישה זו אסורה להינשא מטעם הכמוס עימדי", וחתם את שמו.

האישה, שלא ידעה לקרוא את כתב היד, יצאה מביתו בשמחה. אך כשהציגה את ההיתר לפני תלמיד־חכם אחד, חוורו פניו. הוא הסביר לה כי במילים אלה חרץ הרב את גורלה, שכן כעת שום רב בישראל לא יתיר אותה אחרי שרבי יוסף לנדא אסר עליה להינשא.

האישה ההמומה חזרה אל רבי יוסף לנדא וזעקה: "רבי! מדוע אתם מענים אותי?! מה חטאתי שאתם הורסים את חיי?!". הרב השפיל את ראשו וענה בקצרה: "צר לי עליך מאוד, ואולם מחובתי להזהיר כי את אסורה להינשא, והטעם כמוס עימי". הוא הוסיף: "רחמי נכמרים עליך, ואני מברכך בכל ליבי שתוכלי לצאת ממצוקתך במהרה".

עטיה־רחל הייתה אובדת עצות. היא פנתה אל גדולי עולם, רבי שלמה קלוגר, רבי יוסף־שאל

ציור של רבי ישראל מרוז'ין וציון מקום מנוחתו

**הרב שתק, הרהר קצרות,
ואז נטל את קולמוסו
וכתב על כתב ההיתר:
"אישה זו אסורה להינשא
מטעם הכמוס עימדי",
וחתם את שמו**

נתנוזן ועוד, אך איש מהם לא הסכים להתירה כנגד רבי יוסף לנדא. המקרה הסעיר את העולם התורני.

בשלב כלשהו הציעו לאישה לנסוע אל רבי

ישראל מרוז'ין, רבו של רבי יוסף לנדא. הצדיק עיין בדברים ושיגר מכתב אל רבי יוסף לנדא ובו כתב:

"כבוד ידידי סתם דבריו בעניין ההיתר, באומרו שאסורה 'מטעם הכמוס עימדי'. ועבור זה כל המורים בישראל יראים מלגשת לפתח ההתרה, מחמת דבריו הסתומים. וזה לא ייתכן בעניינים כאלו, כי אם לבאר דרך התורה באר היטב".

עם קבלת המכתב מיהר רבי יוסף לשלוח מברק קצר אל רבו ובו הודיע כי אינו יכול להעלות את נימוקיו על הכתב, אך יבוא לסדיגורה להסבירם על־פה.

הוא נסע אל רבי ישראל מרוז'ין וחשף את הטעם הכמוס: "מייד עם בואה של העגונה לפני רציתי להתירה, אלא שבכל פעם שניגשתי לארון הספרים כדי לעיין בדינה, נפל הספר מידי. וכשעליתי על כיסא כדי להוריד ספר מהמדף, נפלתי ארצה בעצמי. זה היה בעבורי סימן מן השמיים שאין לי לעסוק בהיתר אישה זו.

"אך מגודל הרחמנות עליה החלטתי יום אחד שיהיה אשר יהיה, אני כותב לה היתר להינשא. אלא שכאשר התחלתי לכתוב נפל הקולמוס מידי והקסת התהפכה והדין נשפכה על כל הנייר.

"באותה שעה אמרתי כי זה סימן מובהק שבעלה עדיין חי והיא אסורה להינשא. הצנעתי את טעמי כדי שלא יטענו כנגדי שהתורה לא בשמיים היא".

הרבי מרוז'ין הסכים עימו, ואמר לאישה: בעלך חי ואני מברך אותך שתמצאי אותו במהרה.

האישה חזרה ליאשי, וכעבור יומיים הלכה בשוק העיר, ופתאום שמעה אדם קורא בשמה ושואל לשלומה. האישה הביטה בו והתעלפה. התברר כי זה בעלה האובד. בשל רוח שטות שנכנסה בו ברח מקאליש ונדד להונגריה, אלא שפתאום התעורר בו רצון עז לנסוע ליאשי, בלי להבין מדוע.

מייד הלכו האיש והאישה למעונו של רבי יוסף לנדא. הבעל הצהיר כי הוא מוכן לתת לה גט. רבי יוסף הושיבם בחדרים נפרדים, וחקר כל אחד מהם חקירה מפורטת. רק כאשר התברר מעל כל ספק שאכן זה בעלה, הורה לערוך את הגט ולהתיר את האישה להינשא.

(על פי 'בית רח'ין)

**הצטרפו לאלפים
שקוראים
את התהלים היומי
ואת פרקי התהלים
האישיים שלהם
ושל בני משפחתם
ומביאים אור וברכה לחייהם**

פרקי התהלים שמדברים ללב שלך
**כל יום, בשעה שלך
אצלך בווטסאפ**
לקריאה נוחה ונעימה לעין

chabadisrael.co.il/tehilim-page

**מזמור
יומי**

חב"ד
צניעות
אגודת
חב"ד
כל הנב לכל אחד

עם הרב יואל מן
משליחי הרבי באור עקיבא

רציתי לשאול

האם אדם שמתמודד על תפקיד או משרה יכול להיות עניו, או שעליו להבליט את כישוריו?

מניסוח השאלה עולה כי הבלטת הכישורים נוגדת את מידת הענווה – ולא היא. התורה מעידה כי "האיש מלשון ענו מאד מפל האדם אשר על-פני האדמה". וכי משה 'הסתיר' את כישוריו כמנהיג הדור, וכמי שזכה להביא את התורה לעם ישראל? ודאי שלא.

ענווה אמיתית אינה סותרת את הכרת הכישורים והיכולות, ואת הצורך לנצלם במידה המלאה; אלא שהעניו אינו רואה בהם מקור לגאווה ושחצנות, בודעו שאלה מתנות שקיבל מאת הקב"ה, ושדווקא הכישורים האלה מציינים לפניו דרישות גבוהות יותר.

פיצוי פטורים

או גם במי שמכר את עצמו מחמת דוחק. העובד השכיר דומה יותר למי שמכר את עצמו, ולדעת הרמב"ם אין מעניקים לו.

הרבי מליובאוויטש מצדד בדברי ספר החינוך, ומבאר שהטעם שמוכר את עצמו אינו זכאי ל'הענקה' הוא מפני שנהג שלא כראוי בכך ששיעבד את עצמו. אבל עובד רגיל, שלא עשה איסור, ראוי שיקבל מתנת פרידה ברוח מצוות 'הענקה' (מלבד חובת הפיצויים בחוק).

פוסקי זמננו אף רואים בכך יסוד למנהג תשלום פיצויי פטורים, ובתי דין משתדלים ליישם רוח זו למעשה.

במקום שבו נהוג לשלם פיצויי פטורים לעובד מפוטר (כמנהג המקובל בענייני עבודה) – הדבר נחשב כאילו הותנה מראש, ובית דין יכול לחייב את המעסיק לשלם. אך אם סוכם מראש שלא ישולמו פיצויים – ההסכם תקף, משום ש"תנאי שבממון קיים". למעשה, כל מקרה תלוי בפרטיו, ובירור ההלכה דורש הכרעה של דיין הבקי בתחום.

מקורות: דברים טו,ג. קידושין יז,א. ב"מ פג,א. ספר החינוך מצווה תפב, מ"ח שם. לקו"ש ח"ט ע' 153. מנח"י ח"ו סי' קסו. משפט הפועלים פרק יח. משפטי חושן ערך פיצויי פטורים. משפטי ליעקב ח"ב סי' כה.

הלכה למעשה

הרב חיים הלל רסקין
דיין ורב קהילת חב"ד במרכז פ"ת,
ראש סניף רני ושמחי בת ציון

שאלה: האם פיצויי פטורים קשורים למצוות 'הענקה'?

תשובה: התורה מצווה לתת מתנות לעבד עברי בעת פרידתו, מצווה הנקראת 'הענקה'. חז"ל קבעו ששווי המתנות צריך להיות לפחות שלוש סלעים ממיטב היבול או בעלי-החיים.

יש פוסקים הסבורים שמצוות הענקה אינה חלה למעשה על רוב סוגי העובדים בזמננו, מכמה טעמים: (א) המצווה נוהגת רק בזמן היוכל. (ב) היא נאמרה בעבד עברי ולא בפועל או בקבלן. (ג) היא עוסקת בעבד שסיים את תקופת עבודתו, ולא במי שעזב באמצעה.

עם זה, ספר החינוך כותב שיש ללמוד מרוח המצווה, ולכן ראוי שהמעסיק יתן מתנת פרידה לעובד בסיום עבודתו.

יש מן הראשונים שתלו זאת במחלוקת אחרת: האם מצוות 'הענקה' נאמרה רק בעבד שנמכר בידי בית דין בגלל גניבה,

מתגלגל מהלוואה להלוואה

נמצא בלופ שלא נגמר

ומרגיש שעוד רגע

הכל קורס?

כשיש יותר מדי הלוואות, כל חודש מרגיש כמו מרוץ... עם איחוד הלוואות נכון, אפשר לעצור אותו!
לארגן את הכול לתשלום אחד נוח.

יוסף מנחם עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט
כאן כדי לעזור לך להחזיר את השליטה לידיים שלך.

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

לשיחת ייעוץ ובדיקת מקיפה ללא עלות – חייגו עכשיו:

074-7802860

WWW.A-MENACHEM.CO.IL

תקציר: בזכות הקוף החכם שמים הילדים לב לנעלו השחורה של סעיד מציצה מצמרת העץ, והם אצים להזעיק את המשטרה

הקוף הערמומי

מלמטה לא הצלחנו לראות כמה התנגדות מפעיל סעיד; התנגדות שתצריך שמוש בסכין! בכלל לא ראינו אותו זז. "אתה צריך עזרה?", שאגנו כמה שוטרים ורצו להתחיל לטפס. "לא צריך!", שאג מר אמנון מלמעלה. "עכשיו כבר מאחר מדי", הוסיף, ואיש לא התחיל להבין למה הוא מתפנן. האם מר אמנון נפצע, חלילה? האם סעיד נהרג?

ואז, לפתע, הראה סעיד אות חיים! הוא נטש את אחיזתו העזה בגזע העץ, קפץ קפיצה מדהימה אל ענף מרחק, דלג דלוג ענקי אל ענף אחר, הרבה יותר למטה, ותוך גלגול מרהיב ושני נתורים נוספים נחת בשלום על הקרקע... כשעשרות קני אקדח מכונים לראשו. "אל תירו בו, הוא לא עשה כלום!", צעק מר אמנון מלמעלה, כשהוא יורד מטה בזריזות. אך אז התרוממה מיתרת הקוף המסכן היה נראה באמת תמים לחלוטין ובלתי-מדיק. סימנים קשים של קשירה בחבל נראו בברור על פרקי ידיו ורגליו... על ראשו עוד היה חבוש הקסדת של סעיד, והוא התישב מיד על הקרקע, מנסה לחלץ מפפות רגליו את נעליו השחורות של המהפכל הערום...

את ההרגשה של כלנו אני לא צריך לתאר לכם. מר אמנון התאושש ראשון. "נו, חברה, להפעיל חזק את המוח. אולי הוא עוד לא רחוק כל כך. יש למישהו רעיון?"

באותו רגע הבנתי פתאום הכל. זהו זה! המהפכל הזה נצל במחשבת את חג הפורים שחלף לא מזמן. התחפשת הזו המתינה לו לבטח בחדר המגורים שלו, למקרה של נסיון מעצר! ובעוד המחשבות האלה הולמות במוחי במהירות הבזק, פניתי לאחור בדרמטיות והצבעתי לעברו של הקוף הגדול שישב שם מקדם, ואכל בננות... "הנה הוא!", צרחתי.

אבל ה'קוף' כבר לא היה שם.

זה היה רגע קשה. עמדנו לצדו של מר אמנון, מציצים בזהירות בפניו, שהעלו טפות זעירות של זעה. הצורה המתחכמת שבה התל סעיד בכלנו בקלות שכזו, העלתה סמק של בושה וזעם בלחיי המפקדים הבכירים. "טוב, חברה!", נשא מר אמנון את עיניו בחייוך עצוב. "הטפנו סטירה לא פשוטה..."

המשך: גבוא

עיני הכל נשואות היו לסעיד, המסתגר גבוה מאחורי העליונה הצפופה ומסרוב להסגיר עצמו. האם אינו מבין שאין לו סכוי?

"רד, או שאני יורה!", צרח מר אמנון וכוון את אקדחו כלפי מעלה. היה רגע של דממות מתח ולאחריה... שום תגובה. נו, בטח! הבנתי מיד, במדינה שלנו המחבלים יודעים היטב כי כוחות הכטחון יחשבו תמיד פעמים לפני שילחצו כלפיהם

על ההדק. לא מעט אנשי בטחון הסתכסכו והאשמו ב'פזיזות יתר', כפשר מהרו להגן כך על חייהם. ואכן, למרבה הבושה, מר אמנון הוריד את האקדח המונף והחזירו לחגורה. סעיד העריה נכונה. זה היה איום סרק. "מה אתם מסתכלים עלי ככה?", התגונן מר אמנון מול כל הצופים בו. "זו לא חכמה לירות במהפכל. החכמה היא לתפס אותו חי ולהביאו לחקירה!"; ומר אמנון הפשיל את שרווליו, שלף סכין מחגורתו ואחזה בין שניו ונגש הישר אל העץ.

הוא טפס במהירות, דלג מענף לענף. לרגעים נעלם מעינינו אך תכף שב והתגלה. הוא כבר היה קרוב מאוד אל המהפכל, שהעדיף פנראה להתעלם ממצבו החמור עד לרגע האחרון.

"לא-א-א!", בקעה פתאום צעקה ממרומי העץ, צעקתו של מר אמנון... לבי החסיר פעימה. עשרות זוגות העינים מלמטה כמעט יצאו מחריהן, במאמץ להבחין במה שמתרחש שם למעלה. קשה היה לראות אבל יכלנו לראות את מר אמנון שולף את סכיניו ותוקף... זה היה נורא מפחיד, אך גם מזוהר, כי

פרשה מי יודע

מהי ענוה אמתית

שאלה: התורה מבהירה שגם גר חייב בקרבן פסח: "וכי יגור אתכם גר, ועשה פסח לה". מדוע דווקא בקרבן הפסח התורה מדגישה זאת?

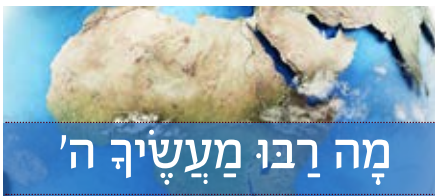
תשובה: 'אור החיים' משיב: אפשר היה לחשב שגר אינו קשור לקרבן פסח, מכיוון שאבותיו לא יצאו ממצרים, והקדוש-ברוך-הוא לא 'פסח' על בתיכם. לכן התורה מבהירה שגם גר חייב להודות על גס יציאת מצרים, מפני שאלו היו אבותינו נשאים שם - האמונה באלוקים היתה נשפחת חלילה, ואז גם הוא לא היה זוכה להתגבר! והתורה מדגישה: "אתכם גר" - הגר הוא חלק מכם!

שאלה: התורה אומרת "והאיש משה ענו מאד מכל האדם". במה התבטאה הענוה שלו?

תשובה: ה'חתם סופר' מסביר שהרבה יותר כואב כשקרוב משפחה או חבר פוגע בנו, מאדם זר. משה לא פגע על אהרן ועל מרים אחרי שדברו עליו בדרך לא ראויה. אבל איך יתכן שמושה רבנו, הנביא הגדול ביותר, היה ענו? הרבי מליובאוויטש מסביר שענוה אין פרישה לחשב שאני לא שווה כלום, אלא לדעת שיש לי מעלות גדולות מאוד, אבל הן אינן 'שלי' אלא קבלתי אותם מאלקים.

שאלה: אחרי שבני ישראל נענשו באש על 'חטא המתאוננים' משה רבנו קרא למקום 'תבערה'. למה לתת שם שמזכיר את הדבר השלילי?

תשובה: רבי חיים מצ'רנוביץ' מסביר, שמושה רבנו רצה שהלב של בני ישראל יתהפך לטובה ויבצר באש האהבה לבוהא. לפעמים, אם נכשלים בדבר מסוים - התקון הוא לקחת את הדבר הזה עצמו ולנצל אותו לקדושה. את האש של התאווה להפך לאש של אהבה לקדוש-ברוך-הוא.

מה רבו מעשיה'ה

שלו הָהָרִים

כְּשֶׁאַתֶּם שׁוֹמְעִים אֶת הַמְּלָה שֶׁלֹּו אַתֶּם וְדַאי חוֹשְׁבִים עַל עוֹף קָטָן וְשִׁמְנָמֹן, אָבֵל שֶׁלֹּו הָהָרִים הָאֲמֵרִיקָאִי הוּא צְפוֹר גְּדוֹלָה וְחִזְקָה.

אִם תִּשְׁלֹו בְּהָרִים הַגְּבוּהִים שֶׁל צְפוֹן אֲמֵרִיקָה תִּזְהוּ אוֹתוֹ בְּקִלּוֹת: לֹשׁ לוֹ נֹצוֹת יִפְהַפְּיּוֹת בְּצִבְעֵי אֶפֶר, חוּם וְסִגֵּל. הַסִּימָן הַבּוֹלֵט שֶׁלֹּו הוּא ה'צִפִּית' – קְבוּצַת נֹצוֹת יְקוֹפָה וְיִשְׁרָה מֵעַל רֹאשׁוֹ, כְּמוֹ כֶּתֶר.

הַחֲיִים בְּהָרִים מֵאֲתָגָרִים לְמִדֵּי. בַּחֲרֵף מְזֹג הָאָוִיר קָר מְאֹד, שֶׁלֵּג מְכֻסָּה הַכֹּל וְרוּחוֹת חִזְקוֹת נוֹשְׁבוֹת. הַשֶּׁלֹו צְרִיף לְהִיּוֹת חֹסֶן וְגַם חֶכֶם – לְדַעַת לְמַצֵּא מַחְסֵה מִפְּנֵי הַקָּר תַּחַת סִלְעִים אוֹ בַּתּוֹךְ שִׁיחִים עֲבֹתִים.

הָאָוִיר בְּפִסְגּוֹת גַּם דָּלִיל בְּחֻמָּצוֹ, וְכֹל מֵאֲמִץ נֶעֱשֶׂה קֶשֶׁה יוֹתֵר. לָכֵן הַשֶּׁלֹו מְמַעֵט לְעוֹף וּמְבַלָּה אֶת רֹב זְמָנוֹ עַל הַקֶּרֶקֶע, בְּחִפּוּשׁ אַחֲרֵי זֵרְעִים, פְּרוֹת יֶעֶר, עֵלִים יְרִיקִים וְגַם תְּרָקִים קִטְנִים.

הַשֶּׁלֹו צְרִיף לְהִזָּהֵר מִטּוֹרְפִים רַעֲבִים. אִם פִּתְאוֹם מִגִּיחַ שׁוֹעֵל אוֹ עֵט עָלָיו בָּץ, הַשֶּׁלֹו אֵינוֹ מְמַהֵר לְהִמָּרֵא לְמַעְלָה. הוּא רֵץ מִהֵר לַתּוֹךְ סִבֵּה שִׁיחִים קְרוּבִים – וּמִסְתַּתֵּר שָׁם. הַצִּבְעִים שֶׁלֹּו מְתַמְּגִים בְּסִבִּיבָה בְּצוּרָה מְשֻׁלֶּמֶת, וְלִטּוֹרֵף הַמְּבַלְבֵּל אֵין מִשָּׁג לֹאֵן נֶעֱלָמָה הַצְּפוֹר.

הַשֶּׁלֹו הוּא בְּעַל־חַיִּים חֲבֵרוּתִי מְאֹד, שְׂאוֹהֵב לַחֲיוֹת בְּקְבוּצוֹת מְשֻׁפְּחוֹתִיּוֹת. בְּבוֹא הָאֵבִיב, אָבָא וְאָמָא שֶׁלֹו בּוֹנִים קֵן עַל הָאֲדָמָה, בְּמִקּוֹם מְסֻתֵּר הַיָּטֵב, וְבוֹ אָמָא שֶׁלֹו מְטִילָה בִּיצִים. לְפַעְמִים אָבָא שֶׁלֹו יְבוֹא לְדָגֵר עֲלֵיהֶן וּלְחַמֵּם אוֹתָן.

כְּשׁוֹבְקֵעִים אֶפְרוֹחִים קִטְנִים, הֵם מְסַגְּלִים בַּתּוֹךְ כְּמָה שְׁעוֹת לְרוֹץ אַחֲרֵי הַהוֹרִים וְלִלְמַד אֵיךְ לְמַצֵּא אֶכֶל בְּעֶצְמָם עַל אֲדָמַת הָהָר הַקְּרִירָה.

חכם הרזים

אֵיזֶר:
מְרַדְכִי אֵיזִיזְשִׁטְט

מֵאֵת:
דְּנִיאֵל וּרְדוֹן

תַּקְצִיר: הַהֶגְמוֹן שֶׁל פְּרָאג מְכַנֵּס לֶאֱרֻמוֹנוֹ אֶת גְּדוּלֵי חֲכָמֵי הָעִיר, וְבָהֶם פִּילֹסוֹפִים, אַנְשֵׁי כְּמוֹרָה וְגַם לְהַבְדִּיל רַבִּים שֶׁל הַיְּהוּדִים. הוּא מִצִּיג לְפָנֵיהֶם אֶת הַטּוֹשָׁא הַנִּבְחָר: "הַטָּבַע וְהַשֶּׁבֶל – מִי שׁוֹלֵט?"

זוֹ אֵינָה שְׂאֵלָה כָּלֵל. הַתְּשׁוּבָה בְּרוּרָה וְהַיָּרָה!

וְכַעַתָּה, נֵאִזִּין בְּקִשְׁבִּי לְזִקְן הַחֲכָמִים, יוֹעֵץ הַפְּדִיָּה בְּעַל הַיָּתֵק, הַנְּסִיּוֹן וְהַמֶּלֶךְ הַשְּׂפָתִים.

אֵין דְּבַר נֶעֱלָה מִהַשֶּׁבֶל הָאֲנוּשִׁי. הַחֲלִיק הַנֶּעֱלָה בִּיטֵר בְּעוֹר הַיָּרָה. בְּבוֹחוֹ שֶׁל הַשֶּׁבֶל לְשֹׁלֵט עַל הַטָּבַע כָּלוּ!

הִנֵּה, הַבֵּיטוֹ בַּשֶּׁלֶחָן הַזֶּה. רֹאשֵׁיתוֹ בְּבוֹל עַץ שֶׁנִּגְדַּע בַּיָּעַר, אֵין רִיק חֲכָמֵת הָאָדָם הַקָּבֵה אוֹתוֹ בְּבוֹל עַץ לְכָלִי מִפְּאָר, הַפְּכַבֵּד אֶרְמוֹנוֹת מְלָכִים.

וְכֵה תֹאמְרוּ עַל גִּבְעֵי הַזֶּהָב? אֶפְסֵם הַטָּבַע סִפֵּק לָנוּ גִּוּשׁ מִתְּבַת טַמּוֹן בְּאֲדָמָה מְלִבְלִכָּה.

אֵךְ שֶׁבִּלְוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא הַפֶּאֶפֶר לְאָדָם לְצַרְף וּלְעַבֵּד, לְלַשֵּׁשׁ וּלְעַצֵּב, עַד שֶׁיִּהְיֶה לְאִבְיָע זָקֵב עֲשׂוֹי מְלֹאכֶת מְחֻשָּׁבֶת.

הֲלֹא כֵּן?

הַכִּשְׁף: יְבוֹא

בְּכָל הַמְּדוֹת צְרִיף אָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ הַמְּצַעֶת – לֹא לְהִיּוֹת קֹמֵץ וְלֹא פֹזֵר וְכַדּוּמָה. אָבֵל מִהַגְּאוּה צְרִיף לְכַרֵּחַ עַד הַקֶּצֶה הַשֵּׁנִי, וְלְהִיּוֹת עֲנֵן תְּמִיד. לְכַבֵּד כָּל אֶחָד וְלֹא לְהַתְנַשֵּׂא עַל שׁוּם אָדָם.

הַלָּכָה בַּשְּׁבִיעַ

חיים יהודיים

מנחם כהן

נפלאות הבריאה בעין העדשה

תעודת זהות. יעקב שובל, בן 75, יליד ירושלים, תושב נתניה. לחם במלחמות ישראל, עבד שנים רבות בהייטק, פרש לגמלאות, למד צילום ונעשה צלם טבע. נוסע ברחבי הארץ והעולם, מצלם בעלי-חיים וטבע, ומגלה דרך העדשה את גדולת הבורא ואת יופייה המופלא של הבריאה.

חמימות. אנחנו ירושלמים כמה דורות, אבל בשלב כלשהו עברתי לנתניה, לשכונת רמת פולג – עיר ימים. שליח חב"ד, הרב שניאור ברוך, קיבל את פנינו בלבביות חמה ובסבר פנים יפות, וזו חוויה שמלווה אותנו עד היום בקשר ובחיבור המיוחד איתו. לעיתים אני משתדל לקחת את נכדיי לשכונת שערי פינה, שבה גדלתי (הסמוכה למאה שערים), לשתף אותם בחוויות ילדות מתוקות.

צילום. אחרי שנים רבות בעולם ההייטק פרשתי מהעבודה וליבי נמשך לצילום טבע. הלכתי ללמוד צילום, ונשאבתי אליו בהדרגה. כל ימיי אהבתי את הטבע, אבל רק כשנכנסתי לעולם הצילום הבנתי עד כמה בני-אדם עוברים ליד הרבה רגעים מקסימים, ופשוט לא מבחינים בהם. הצילום לימד אותי להתבונן, להקשיב, להרגיש, ופתאום העולם נראה שונה לגמרי, עשיר יותר, מלא פלאים. זה היה כמו לפקוח עיניים חדשות.

דיוק. אחרי שהתחלתי לצלם הבנתי כמה החמצתי גם באזור מגוריי. אני גר עשר דקות מהים, ושם יש נחל יפהפה שנשפך לים. אני יושב שם לעיתים שעות רבות. בחורף אתה רואה שלושה סוגי שלדגים. הם מרפרפים מעל המים כמו מסוקים קטנים, ואז נכנסים למים בצלילה מדויקת ויוצאים עם דג בפה. זה מראה מדהים. אתה לומד את השעון שלהם, את אופן מעופם ואת סדר פעולתם. זה עולם שלם, שרוב האנשים אינם יודעים שהוא מתקיים ליד ביתם. כשאתה מצלם את זה, אתה מרגיש חלק ממשוה

הוא פרש מההייטק ונשבה בקסמי צילום הטבע. דרך העדשה הוא מגלה בכל יום מחדש את גדולת הבורא, את "מה רבו מעשיך ה'", ואת הפלאים שיש לכולנו ליד הבית

למעלה: דיה שחורה לוכדת דג. באמצע: הדוכיפת. למטה: יעקב השובל

גדול בהרבה, משהו שיש בו חוכמה עמוקה ויופי אינסופי.

נדידה. במהלך השנים טיילתי ועשיתי מסעות צילום במדינות רבות ברחבי העולם. לכל מקום בכדור הארץ יש הייחוד שלו – אפריקה, הודו,

אלסקה. בארץ ישראל יש תופעה מופלאה ומרהיבה של נדידת הציפורים – חצי מיליארד עופות חולפים בין אירופה, אסיה ואפריקה.

שיעור. כשאתה מצלם את הטבע אתה רואה את 'מה רבו מעשיך ה'', את התחכום המופלא של מערכות הטבע. בעלי-החיים אינם מבזבזים אנרגיה. הם מדויקים, יעילים. אני נזכר למשל בעיט האמריקאי שתיעדתי באלסקה. איך הוא יורד למים, נועץ את טפריו בדג ונעלם איתו. הכול מדויק. זה מלמד שיעור גדול. כשאתה רואה את זה דרך העדשה, אתה מבין כמה הכול מתוכנן.

רגע. פעם אחת, באגמון פולג, חיכיתי לתעד את השלדג בפעולה. הזזתי מבט לשבריר שנייה, ופתאום ראיתי אותו עם נחש בפה. זה קורה בשנייה. מובן שמייד צילמתי. זה מרגש בכל פעם מחדש. אתה מרגיש שבורא העולם פותח לך חלון קטן לעולמו המופלא.

הפתעה. חוויתי חוויה באפריקה שריתקה אותי. פגשנו בני שבט שחיים עם בעלי-החיים בטבע. הם מכירים את התנהגותם, חיים בתוכם. זה דבר בלתי-נתפס בעולם שלנו. מובן שיש מצבים שבהם אתה נחשף לרגעי טרף ביערות. זה כואב, אבל זה טבע הבריאה.

חיבור. המלצה שלי: השאירו את הטכנולוגיה בצד לכמה שעות וצאו לטבע. תראו, תספגו, תתחברו. ההיצמדות למסכים מונעת מאיתנו להיחשף לטבע המופלא. אין כמו הסיפוק כשאתה יוצא, רואה, מצלם ומתרגש. זה אושר אמיתי, ששום תמונה מרהיבה שנוצרה בבינה מלאכותית לא תיתן לי. צאו לטבע, התבוננו, ותראו את גדולת הבורא.

עליוני חב"ד, ידיו בית חב"ד ומשפחת חסידי חב"ד מתאחדים בהתוועדות הגדולה לכבודו של הרבי **לקראת יום ההילולא ג' תמוז**

תחנות חתנות + גלריות ותערוכות במסע האוד

ערב שיא אומנותי
יגוני חב"ד עם 100 מוזיקאים על במה אחת, רפי ביטון "קולות מן השמים"

ההתקוות

מתמלאים מהמקור מחשבים את האור

כ"ו סיוון, 11.06.26 בנייני האומה, ירושלים

כרטיסים בטיק צ'אק
TICKCHAK.CO.IL/104244
VHARIKOTI@GMAIL.COM :ליברדורים

ב"ה